

ת"ד 7035/08/13 - מדינת ישראל נגד יורם צח, בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7035-08-13 מדינת ישראל נ' צח
בפני כב' השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד פקד דניאלה פלג
נגד
יורם צח
בעצמו
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) בקשר עם תקנה 21(ב)ב(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 14/09/12 סמוך לשעה 12:00 נהג הנאשם ברכב ברמת גן ברחוב עוזיאל מדרום לצפון. אותה עת נסע בכיוון נסיעת הנאשם ומימינו קטנוע. נטען בכתב האישום כי הנאשם פגע ברגלה השמאלית של נוסעת הרכובה על גבי הקטנוע מאחור.

פרשת התביעה:

במסגרת פרשת התביעה העידו עדי התביעה הבאים:

עדת תביעה מס' 1, הגב' ש. כ., רוכבת הקטנוע להלן: "המעורבת".

עדת תביעה מס' 2, הגב' רותם כהן, נוסעת בקטנוע, להלן: "הנפגעת", באמצעותה הוגשו המסמכים הבאים: תעודת מד"א (1/ת) ותעודה רפואית מכתב שחרור מוקד מכבי (2/ת).

עד תביעה מס' 3, מר סמי שטרית, חובש ארגון "הצלה" שטיפל במקום בנפגעת. בהסכמת הצדדים הוגשה הודעתו במשטרה (סומנה 3/ת).

עד תביעה מס' 4, מר עופר אקשטיין, עד ראייה שהזדמן למקום לאחר התאונה.

עמוד 1

בנוסף הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: הודעת הנאשם במשטרה (ת/4) ; תרשים סקיצה של מקום התאונה כפי שהופקה ממאגר המפות המשטרתי (ת/5) ; דו"ח פעולה של סיירת תנועה רס"מ נעה שט שהוזעקה למקום התאונה (ת/6).

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסת המאשימה השתלשלות האירועים הייתה כדלקמן:

ביום 14/09/12 בסמוך לשעה 12:00 כאמור, נהגה המעורבת ברחוב עוזיאל ברמת גן, בקטנוע כשמאחוריה רכובה ביתה (הנפגעת) שהייתה אותה עת כבת 12 וחצי. ברחוב עוזיאל, מדרום לצפון סמוך לבית מס' 116 - 118 מסומן על הכביש מעבר חצייה. המעורבת עצרה את הקטנוע לפני מעבר החצייה על מנת לאפשר להולכי רגל, ילדים מבית הספר הסמוך, לחצות. נטען ע"י המעורבת והנפגעת כי רכב הנאשם התקרב למעבר החצייה, הגיע מאחוריהם ומשמאלם, ועקף את הקטנוע משמאלו בנסיעה שוטפת. תוך כדי העקיפה, נטען כי הרכב פגע ברגלה של הנפגעת. הנפגעת נזעקה בקול, אימה הבחינה בכך ובמקביל ברכב הנאשם שאינו עוצר. הנפגעת ירדה מהקטנוע למדרכה בסמוך למעבר החצייה ואילו המעורבת נסעה אחרי רכב הנאשם שנעצר מרחק כ-50 עד 100 מטר מהמקום עקב פקק תנועה.

בהמשך פנתה המעורבת לנאשם, והתפתח ויכוח ביניהם, שייכתן ואף גלש מעבר לכל צורך לחילופי דברים הדדיים. עיקרה של תגובת הנאשם במקום, הרלוונטית לכתב האישום היה כי הוא מסרב למסור פרטים וכי הוא מכחיש את הפגיעה בנפגעת או בקטנוע.

למקום זומן עד התביעה מס' 3 אשר אישר כי הבחין ברכב הנאשם במקום ובמעורבת המתעמתת עם הנאשם. העד מאשר כי בדק את הנפגעת והבחין בסימני פגיעה ברגלה.

למקום הגיע אמבולנס שצוותו בדק את הנפגעת ונרשם ת/1. למקום הגיע שוטרת סיור מאת"ן דן שערכה דו"פ (ת/6).

פרשת ההגנה:

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

על פי גרסת ההגנה השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

הנאשם נסע ברכבו ברחוב עוזיאל מדרום לצפון. לטענתו המעורבת עקפה אותו במהלך הנסיעה ככל הנראה לאחר שצפרה לו קודם לכן עת נסעה מאחוריו.

המעורבת נעצרה לפני מעבר החצייה וכך גם הנאשם. הנאשם המשיך בנסיעה ולאחר כמה מטרים התנפלה על רכבו המעורבת הכתה על מכסה המנוע וצעקה לעברו כי הוא דרס את הבת שלה. לטענת הנאשם המעורבת התנהגה באופן "ברברי" ואף תקפה אותו. הנאשם פתח את חלון הרכב ואמר לה במקום - "אני עו"ד ואני אלמד אותך לשחק משחקים".

הנאשם מכחיש מכל וכל את הפגיעה בקטנוע במעורבת או במתלוננת. לדברי הנאשם לא ראה ולא הרגיש כל מגע בין

רכבו לקטנוע. ועוד, הנאשם טען כי הבחין בנפגעת במקום כשהיא יורדת מהקטנוע ללא כל סימני פגיעה.

לחילופין טען הנאשם בביהמ"ש כי המעורבת והנפגעת חברו יחד נגדו במטרה להונות ולהתחזות כמי שנפגעו ממנו באירוע ת"ד על מנת לזכות בכספים לפי חוק הפלת"ד, וכי הנאשם סבור כי כלל לא הייתה פגיעה בנפגעת או שהייתה פגיעה קודמת ישנה והמתלוננות מנסות "להלביש" אותה עליו.

דין והכרעה

בהעדר עדי ראייה לאירוע התאונה ולתאונה ממש, מדובר למעשה בגרסה מול גרסה. בטרם אנתח את עדויות הצדדים, אציין את העובדות הרלוונטיות העולות משאר הראיות והעדויות שהובאו בפני אשר אינם מתוך עדויות הצדדים, אלא מתוך ראיות שהוגשו בהסכמת הצדדים, כאשר הנאשם מסכים להגשתן ומוותר על חקירת עורכי המסמכים.

1. על פי מסמך "דווח על חולה/נפגע באמבולנס [מס' 4264503] שנערך ונחתם על ידי צוות מד"א הכולל נהג, חובשת ומתנדב, שהגיע למקום [הוגש בהסכמת הצדדים וסומן ת/1], צוות מד"א הגיע למקום התאונה בשעה 12:40 ובדק את רותם כהן בת 12.5 (הנפגעת). הנפגעת טופלה במקום על ידי קיבוע הקרסול. הנפגעת סירבה להתפנות לביה"ח.

על פי הטופס ת/1, סיבת הבדיקה הייתה תאונת דרכים. בטופס נרשם כי: " **לדברי האימא של הפצועה, שניהן רכבו על אופנוע ובתה נפגעה ע"י רכב שעזב את המקום. נראה שפשוף בקרסול רגל שמאל...** "

הנאשם הסכים להגשת התעודה כפי שהיא ולא ביקש לחקור את עורכה, למרות שהנאשם נשאל אם הוא מסכים, וכמי שבמקצועו הוא עורך דין, ידועה לו בוודאי זכותו להתנגד להגשת התעודה ולבקש לזמן את רושם התעודה לחקירה נגדית בבימ"ש.

2. באופן דומה הוגשה תעודה רפואית שכותרתה "מכתב שחרור" על פיה נבדקה הנפגעת על ידי ד"ר דביר אברהם רופא קופ"ח מכבי ביום התאונה בין השעות 13:38 - 14:52, לאחר שהתלוננה על כאבים בקרסול ובכף רגל שמאל לאחר שלדבריה נחבלה בתאונת דרכים. בבדיקתה נמצאו: " **נפיחות, רגישות, הגבלה בתנועה** " בצילום רנטגן לא נמצא שבר. הנפגעת שחררה עם המלצה למנוחה, טיפול נגד כאבים, מעקב וקומפרסים.

3. עד תביעה מס' 3, מר סמי שטרית, העיד כי הוזעק למקום בתוקף היותו חובש מתנדב בארגון "הצלה" והגיע למקום לאחר שקיבל קריאה על תאונת דרכים. העד לא ראה את התאונה. לבקשת הנאשם ובהסכמת התובעת הוגשה הודעת העד שנמסרה במשטרה ביום 30.10.12 [ת/3].

על פי עדותו במשטרה שניתנה כחודש וחצי לאחר התאונה, בהגיעו למקום הבחין באימא של הנפגעת (שרון כהן) כשהיא צועקת על אדם שישב בתוך רכב. האימא פתחה את דלת הנהג והנהג התחיל לנסוע. העד נסע אחריו עזר ורשם את מספר הרכב. לאחר מכן חזר לטפל בנפגעת (רותם כהן) שהייתה פצועה קל ברגלה. העד אינו זוכר

בחקירתו במשטרה איזו רגל אולם זוכר כי ראה נפיחות כשנשאל על ידי החוקר אמר כי מדובר בפציעה "די טרייה".

בביהמ"ש, ניתלה הנאשם בנקודה זו, ובחקירה נגדית שאל האם הפציעה לא נראתה לעד טרייה, ולכן תאר אותה במשטרה כ-"די טרייה" והאם יתכן שהנפגעת "השתפשפה לפני כן באבן". תשובת העד הייתה: "אני לא מנתח ולא יכול להגיד אם זה קרה לפני 5, 8 או 25 דקות". [עמ' 9 לפרוטוקול ש' 19-25].

לעניין זה מצאתי להביא את הקטע הרלוונטי מהודעת העד במשטרה (ת/3), המדבר בעד עצמו:

"ש. האם הנזק - פציעה הייתה טרייה ?

ת. זה היה די טרי, הילדה ישבה בצד והתלוננה על כאבים, זה נראה שהפציעה קרתה ממש לפני זמן קצר".

4. דו"ח פעולה מס' 2-3-173-3 שנערך על ידי שוטרת סיירת תנועה רס"מ נעה שט, שהגיעה לזירת התאונה בשעה 12:45. דו"ח הפעולה הוגש בהסכמת הנאשם וסומן ת/6.

על פי השוטרת, בהגיעה לזירה הבחינה במתלוננת ובביתה הנפגעת ישובות על המדרכה כאשר צוות מד"א מטפל בילדה. השוטרת רשמה את גרסת האימא (שרון כהן) לתאונה אשר מתארת כבר במקום את האירוע באופן זהה לתיאורה במשטרה ובביהמ"ש. עיקר הטענה כי בעת שעצרה לפני מעבר החצייה רכב הנאשם חלף משמאלה ופגע בכף רגלה של ביתה. הבת צעקה בקול והרכב המשיך בנסיעה. המתלוננת נסעה אחריו עד שנעצר בסמוך עקב פקק תנועה. המתלוננת ביקשה את פרטיו וזה סירב אמר לה כי הוא עורך דין. התפתח ויכוח במקום.

בדו"ח מציינת השוטרת כי במקום נכח עד תביעה מס' 3 מר סמי, נרשם מס' הטלפון הנייד שלו, והשוטרת רושמת כי מר סמי מסר למתלוננת במקום את מספר הרכב הפוגע לאחר שנסע אחריו ורשם אותו.

בהמשך, מתארת השוטרת כי מפקד המשמרת ("רמה 52") איתר את פרטי בעל הרכב ויצר קשר עם אשתו של הנאשם שמסרה כי בעלה שכח את הטלפון הנייד בבית. בשעה 13:10 התייצב הנאשם בתחנת משטרת רמת גן. הנאשם הופנה להמשך טיפול בוחנים באת"ן ת"א.

שוב, דו"ח הפעולה הוגש בהסכמת הנאשם, אשר בישיבת המענה לכתב האישום לאחר שפרט את כפירתו בכתב האישום ויתר על זימון השוטרת, בהסכימו להגשת דו"ח הפעולה שערכה ללא חקירה נגדית. לדברי הנאשם אין לו מחלוקת עם השוטרת שלא ראתה כלל התאונה.

5. עד תביעה מס' 4 מר עופר אקשטיין, מתגורר בסמוך למקום, הזדמן למקום התאונה לאחריה ראה לדבריו כיצד אישה כנראה המתלוננת רצה לרכב הנאשם שעמד כמה מטרים אחרי מעבר החצייה וטוענת כי הוא פגע בביתה. האישה השתוללה ואנשים החזיקו אותה. בשלב מסוים פתחה את הדלת ותקפה את הנהג באגרופים. העד מסר בבימ"ש כי: "לא ראיתי אם הייתה פגיעה או לא. לא ראיתי את התאונה עם הילדה. לא שמעתי רעש של תאונה".

בביהמ"ש העידו רוכבת הקטנוע הגב' שרון כהן (המתלוננת) וביתה שרון כהן (הנפגעת). השניים עמדו בחקירה נגדית ארוכה ומקיפה על ידי הנאשם. בתום עדותן נותר בי רושם כי העדה שרון כהן הטיבה לתאר את התאונה. עדותה נתמכת ומקבלת חיזוק בנקודות רבות מעדויות וראיות יתר עדי התביעה. בנוסף עדותה של הנפגעת, הנערה רותם כהן, (כיום בת 14.5) הייתה ברורה, רהוטה, ועקבית, ומצאתי אותה אמינה מאד.

תימוכין לגרסת המאשימה מצאתי בנוסף גם בסתירות ותהיות העולות לטעמי בגרסת הנאשם:

1. בחקירתו במשטרה, בשלב ה"תשאול" מתאר הנאשם את האירוע באופן חופשי ובטרם נשאל שאלות על ידי הבוחן. הנאשם מתאר כי: **"אני נסעתי בנתיב הבודד בכון נסיעתי במרכז של הנתיב. הייתי בנסיעה שוטפת במהירות כ- 35 קמ"ש מימיני באותו הנתיב נסע קטנוע שצפר לפחות 100 מטרים לפני כן..."**. [בת/4 - ש' 4].

בביהמ"ש בחקירה ראשית, מיד בפתח עדותו תאר הנאשם תאור שונה: **"מאחורי נסע אופנוע או קטנוע לא מתמצא באבחנות, שצפצף כמעט בלי הפסקה"**. [בפרוטוקול עמ' 11 ש' 18].

במשטרה הנאשם מספר שהקטנוע נסע מימינו באותו נתיב. בביהמ"ש מספר שהקטנוע נסע מאחוריו. במשטרה הנאשם מצייין כי הקטנוע צפר לו 100 מטר (או יותר) לפני המעבר חצייה. בביהמ"ש מתאר הנאשם תיאור מוקצן יותר, כי הקטנוע צפר "כמעט בלי הפסקה".

2. במשטרה סיפר הנאשם: **"בשלב מסויים עצרתי כנראה בגלל מעבר חציה. עצרתי עצירה מוחלטת והקטנוע מימיני..."**. [ת/4 - ש' 5].

בביהמ"ש סיפר הנאשם: **"אני עמדתי במעבר החצייה, עצרתי במעבר החצייה והאופנוע עצר אחרי מימיני"**. [עמ' 11 ש' 19].

במשטרה מתאר הנאשם כי כשעצר "עצירה מוחלטת" לפני מעבר החצייה - הקטנוע היה מימינו. בביהמ"ש הנאשם מתאר תיאור שונה, ומספר כי עצר במעבר החצייה ואח"כ "האופנוע" עצר אחריו מימינו.

3. ועוד, במשטרה ממשיך הנאשם ומתאר: **"...ולאחר העצירה שנינו המשכנו בנסיעה ופתאום שמעתי את רוכבת הקטנוע צועקת לי 'עצור' 'עצור'. היא נעצרה אני נעצרתי היא ירדה מהקטנוע והתחילה לדפוק בפראות על מכסה המנוע ברכבי..."**. [ת/4 ש' 6-8].

בביהמ"ש מספר הנאשם: **"לאחר מעבר החצייה, כשהמשכתי בנסיעה, לאחר כמה מטרים, התפרצה לרכב הגב' שרון כהן, התחילה לדפוק בפראות על מכסה המנוע"**. [ש' 20 - 21].

במשטרה, הנאשם מספר שלאחר העצירה הוא והמתלוננת המשיכו בנסיעה. בביהמ"ש הנאשם מצייין רק שהוא ממשיך בנסיעה. בחקירה נגדית מאשר הנאשם כי לא ראה את הקטנוע מתחיל לנסוע לאחר עצירתם לפני מעבר החצייה [בפרוטוקול בעמ' 13 ש' 28-31].

במשטרה הנאשם מתאר כי שמע את צעקת המתלוננת בנשימה אחת לאחר שצוין כי המשיכו בנסיעה. בביהמ"ש הנאשם "מדלג" על הצעקה של רוכבת הקטנוע ולא מזכיר אותה כלל.

4. בהודעתו במשטרה מצוין הנאשם: **"הסתכלתי על הקטנוע הנוסעת שהייתה מאחורי הקטנוע ירדה ממנו ונראתה בסדר לחלוטין, לא נשמעה כל צעקה מהנוסעת"**. [ת/4 ש' 8]. גרסה זו נשללת על ידי עד התביעה מס' 3 אשר מאשר כי מצא את הנוסעת על המדרכה כשהיא מתלוננת על כאבים בקרסול. גם תעודת מד"א (ת/1) והתעודה הרפואית מקופ"ח מכבי (ת/2) מאשרות כי הילדה נפגעה בקרסול, בקרסול נפיחות והיא סבלה מכאבים.

5. על פי גרסת הנאשם לאחר שהמתין במקום כ- 15 דקות מאחר וחסם חלק מהנתיב בכביש עם רכבו ולאחר ולהערכתו הפריע לתנועה וספג "הערות" מנהגים חולפים החליט לעזוב את המקום. הנאשם מאשר למעשה כי לא מסר פרטיו למתלוננת. הנאשם מאשר בנוסף כי במקום היו חילופי דברים חריפים בינו לבין המתלוננת ולטענתו היא התנהגה באופן "ברברי".

למרות שהמאשימה בחרה שלא לכלול בכתב האישום עבירות לכאורה של עזיבת מקום התאונה, אי מסירת פרטים, ואי הגשת עזרה לנפגעת, הרי שבבואי להעריך את השאלה שהובאה בפניו והיא מי האחראי לתאונה, לא אוכל להתעלם מהעובדה כי התנהגותו של הנאשם לאחר התאונה תומכת ומחזקת את הסברה כי הנאשם גרם לתאונה.

סיכום:

הנאשם בסיכומיו מנסה לעורר ולבסס גרסה חלופית אפשרית לאופן התרחשות התאונה, לפיה המעורבת היא זו שסטתה לכיוון רכבו, כך שרגלה של הנפגעת השתפשפה קלות ברכבו, מבלי שירגיש בכך. גרסה זו מהווה לטענתו תרחיש סביר ואפשרי לקרות התאונה, אשר בגינה יש לזכותו בהתקיים ספק "סביר" בגרסת המאשימה.

לטענת הנאשם מדובר בגרסה מול גרסה (גרסתו מול גרסת המעורבת) שכן הנפגעת הייתה בעת התאונה ילדה בת 12.5 שאין לייחס לעדותה משקל, מה גם שאינה מחזיקה ברישיון נהיגה ואינה בקיאה בחוקי הנהיגה ובנוסף היא כרוכה מטבע הדברים אחרי דברי אימא שלה, וחוזרת על דברים ששמעה ממנה. כמו כן יתר עדי התביעה כלל לא הבחינו בתאונה אלא הגיעו לזירה אחריה.

ברע"פ 7468/07 מרים לוקשינסקי נ' מ"י נקבעה הלכה לעניין מהו "תרחיש חלופי" המקיים "ספק סביר". נקבע כי :-

" תפקידה של הערכאה הדיונית היה לבדוק האם אותם תרחישים הם סבירים עובדתית וככל שקיים תרחיש סביר שכזה - האם קיים ספק סביר בגדרו של אותו תרחיש".

לאחר שבחנתי את ה"תרחיש" שהעלה הנאשם, אני דוחה את גרסת הנאשם וקובע כי היא אינה מעוררת כל ספק, בגרסת המאשימה.

מבין שתי האפשרויות - האפשרות שהנאשם עקף את הקטנוע שנעצר ראשון מימינו התקרב אליו יתר על המידה ופגע קלות ברגלה של הנוסעת המורכבת על הקטנוע מאחור, והאפשרות שרוכבת הקטנוע המעורבת סתה לכיוון הנאשם שעמד במקביל לה כפי שטוען הנאשם - מקבל אני כגרסה יחידה אפשרית את גרסת המאשימה, לפיה הנאשם הוא שפגע במעורבת.

על בסיס עדות המעורבת והמתלוננת לה מצאתי חיזוק בדברים שהעיד הנאשם בביהמ"ש כמתואר לעיל, אני מעדיף את גרסת המעורבת והנפגעת ומקבל את תאורן לתאונה.

כחיזוק לאמור קבלתי כמהימנה את גרסת עדי התביעה, הנתמכת במסמכים ובראיות שהוגשו.

בנוסף ולחילופין, אין לדעתי בהעלאת ה"תרחיש" כפי שניסה להעלות הנאשם, כדי להעלות ספק בגרסת המאשימה, העולה מעבר ל"ספק סביר".

מכל האמור לעיל, חולשת גרסת הנאשם מול אמינות גרסת המעורבת והמתלוננת, ואמינות עדויות עדי התביעה, כל אלו יש בהם כדי לבסס מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשם בתיק זה.

אני קובע לפיכך כי לאחר שמיעת הראיות בתיק, שוכנעתי ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם במהלך נסיעה התקרב אל הקטנוע יתר על המידה ופגע ברגלה של הנפגעת הרכובה על הקטנוע מאחור. בנסיבות אלו נהג הנאשם בחוסר זהירות תוך גרם חבלה לנפגעת והוא האחראי הבלעדי לתאונה.

אשר על כן אני מחליט להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו על פי העובדות המפורטות בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' אדר תשע"ד, 09 פברואר 2014, במעמד הצדדים